

SİLAHLI GÜÇLER; ORDULAR, PARA-MİLİTER YAPILAR, ÖZEL ASKERİ ŞİRKETLER

Doç.Dr. Serhat Erkmen
Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
serhat13@hotmail.com

ÖZET

Silahlı güçler devletlerin uluslararası politikada en çok başvurduğu araçlardan birisidir. Uluslararası ilişkilerin en eski konularından birisi olan savaşın temel unsuru olan ordular zaman içinde dönüşüm geçirmiştir. Silahlı güçler denilince akla öncelikle ordular gelmesine rağmen günümüzde teknolojik gelişmelere, devletlerin ihtiyaçlarına, yeni uzmanlık alanların ortaya çıkmasına ve savaşın değişen maliyetlerine bağlı olarak orduların dışındaki silahlı güçler de önemli hale gelmeye başlamıştır. Bu güçler arasında Paramiliter Yapılar ve Özel Askeri Şirketler en dikkat çekici olan yapılardır. Savaş sahalarında ve iç çatışmalarda gittikçe artan bir biçimde orduların yerini almaya başlayan bu kurumlar Uluslararası İlişkiler ve Güvenlik Çalışmalarının da dikkat çekici bir öznesi olmaya başlamıştır. Bu nedenle, Silahlı Güçler başlığı altında ordular, paramiliter yapılar ve özel askeri şirketler bir arada değerlendirilmiştir.

Orduların temel görevinin, bağlı bulunduğu devletin güvenliğini 'düşmanlara' ya da 'dışarıdan gelecek silahlı tehditlere' karşı korumak olduğu varsayılır.

Ordular, insanlık tarihinin en eski örgütlenmelerindedir. İlk kent devletlerinin kurulmasından itibaren savunma ya da genişleme amaçlı olarak kullanılan ordu, bağımsız devletler tarafından ülke sınırları içinde kurulan, sürekli örgütlenmeye sahip, çoğunlukla ağır silahları olan silahlı kuvvetlerin tümüne verilen genel addır. Ordu denilince iki kavramın ya da kullanımın altının çizilmesi faydalı olacaktır. Teknik olarak ordu, ülkelerin coğrafi özelliklerine göre kara, deniz ve hava unsurlarının toplamına verilen isimdir. Fakat günlük kullanımda kara kuvvetlerine işaret eden eksik bir çerçevede ele alınmaktadır. Belirtilmesi gereken ikinci husus ise literatürde son yıllarda ordu yerine silahlı kuvvetler tanımının yaygınlık kazanmasıdır. Bu aslında yukarıda belirtilen ilk hususun neden olduğu kafa karışıklığını ortadan kaldırmaya da yardımcı olur.

Orduların temel görevinin, bağlı bulunduğu devletin güvenliğini 'düşmanlara' ya da 'dışarıdan gelecek silahlı tehditlere' karşı korumak olduğu varsayılır. Fakat, orduların devletlerin çıkarlarını korumak ve genişletmek ile 'içeride bulunan düşmanlara karşı bir koruma aracı' olarak kullanıldığı örnekler de azımsanamayacak kadar çoktur. 20. Yüzyılın ikinci yarısında Asya, Afrika ve Güney Amerika'da pek çok kez ordu iktidarın el değiştirmesi ya da muhalefete baskı uygulanmasının aracı olmuştur. Hatta günümüzde pek çok ordunun kendisine ait şirketleri (Örneğin Mısır) veya hükmettikleri devasa ekonomik ilişkiler ağı olduğu düşünülecek olursa, orduları sadece savaş sahasında faaliyet gösteren kurumlar olarak algılamak yanlıştır. Bugün silahlı kuvvetler ya da ordular, sadece dış savunma görevi gören kurumlar olmanın ötesinde iç politikaya kritik etkiler yapan, bazı örneklerde büyük bir ekonomik gücü olan ve toplumsal ilişkileri düzenleyici aktörler haline gelmişlerdir.

Uluslararası politika bağlamında ise ordu bir devletin en önemli güç unsurlarındandır. Bu nedenle devletlerarası ilişkilerde orduların gücü büyük önem arz eder. Genellikle büyük örgütlenmeler olarak değişime ağır uyum sağlayan ve hantal yapılar olarak görülen Ordular, aslında tarih boyunca teknolojik değişime son derece duyarlı olmuşlardır. Hatta, teknolojik ilerlemeler ile ordular arasında önemli bir bağ olduğu dahi söylenebilir. Orduların ihtiyaçları doğrultusunda geliştirilen yeni yöntem, icat ve araç gereçler sivil yaşama büyük kolaylıklar ve değişimler katarken (örneğin İkinci Dünya Savaşı'nda roket ve füzeler için yapılan çalışmaların daha sonra uzay araçlarındaki etkisi), orduların kendileri dışında gerçekleşen bilimsel gelişmeleri yakından takip ettikleri ve kısa sürede askeri ihtiyaçlara uyarlayarak önemli değişimler yaşadıkları da görülmektedir. Bu nedenle

Uluslararası politikada artık sadece orduların değil yarı-askeri (paramiliter – paramilitary) güçler ya da özel askeri şirketler gibi birimlerin de dikkate alınması gerekmektedir.

orduların gücü sadece sahip oldukları personel ve araç/gereç sayısı ile mühimmat miktarına göre belirlenmez.

Günümüzde silahlı kuvvetler arasında yapılan karşılaştırmalar insan gücü, coğrafi faktörler, lojistik esneklik, gelişmiş silahlar, finansal kapasite gibi pek çok veriyi dikkate almaktadır. 2019 verilerine göre karşılaştırmaya dahil edilen 137 ülke arasında dünyanın en güçlü orduları sırasıyla ABD, Rusya, Çin, Hindistan ve Fransa'dır (2019 Military Strength Ranking, <https://www.globalfirepower.com/countries-listing.asp>). İlginç biçimde bu ülkeleri İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana uluslararası politikada askeri olarak büyük bir varlık göstermeyen Japonya izlemektedir. Panama, Sierra Leone, Surinam, Liberya ve Butan listenin en sonunda yer alan ülkelerdir. Türkiye bu sıralamada 9. sırada yer almaktadır. Eğer sadece aktif görevdeki askeri personel sayısı dikkate alınsaydı, 2 milyonu aşan sayıda askeri ile Çin ilk sırada gelirken, 1.4 milyon ile Hindistan'ın ikinci, 1.37 milyon ile ABD'nin üçüncü sırada yer alırdı.

Uluslararası ilişkilerin temel aktörleri olarak kabul edilebilecek devletlerin hepsinin ordusu olduğu düşünülmemelidir. Avrupa kıtası, Karayipler ve Güneydoğu Pasifik'te sayıları 15'i bulan bazı küçük devletlerin orduları bulunmamaktadır. Bazı ülkelerin ise sürekli bir ordusu bulunmamasına rağmen iç ve dış güvenliği sağlayan küçük (örneğin birkaç yüz kişiden oluşan) hafif silahlarla donanmış silahlı birlikleri vardır.

Ulus devletlerin gelişmesi ve güçlenmesiyle birlikte 'milli ordu' kavramı genel kabul görmüştür. Fakat, zamanla neyin 'milli' olduğu tartışmasına paralel şekilde birçok devletin orduya farklı hukuki statüler altında eklemeye yaparak, silahlı güçlerini çeşitlendirdiği görülmektedir. Bu nedenle uluslararası politikada ya da güvenlik bağlamı gelişmelerde artık sadece klasik anlamdaki orduların değil yarı-askeri (paramiliter – paramilitary) güçler ya da özel askeri şirketler gibi birimlerin de dikkate alınması gerekmektedir.

Yardımcı Kuvvetler Olarak Para-militer Güçler ve Hükümet Yanlısı Milisler

Devletlerin düzenli orduları (burada aslında yukarıda bahsedilen 'ordu' kavramı kastedilmektedir. Fakat, diğer silahlı güçlerden farklılığını ortaya koymak için 'düzenli ordu' vurgusu kullanılmıştır) ile başa çıkamadıkları güvenlik sorunları karşısında 'yardımcı' kuvvetler kullanarak güvenlik sorunlarını çözmeleri yeni bir olgu değildir. Tarih boyunca devletler gerek ülke içinde oluşturdukları ek kuvvetler, gerekse dışarıdan aldıkları doğrudan ve dolaylı yardımlar yoluyla düzenli ordularının veya güvenlik aygıtının

Yardımcı güçlerin ortaya çıkma nedeni, düzenli orduların gayri nizami yöntemler kullanan iç ya da dış düşmanlara karşı yetersiz kalması olsa da, zamanla tehdidin değişmesi ya da kullanışlı bir araç haline gelmeleri nedeniyle işlevlerini aşan güvenlik yapılanmalarına dönüşme eğiliminde olurlar.

şemsiyesi altında doğrudan örgütlenmemiş kurumları kullanma eğiliminde olmuşlardır. Bu çerçevede ‘yardımcı askeri güçler’, düzenli ordunun komuta-kontrol zincirinde olmamasına rağmen, bazı özel güvenlik sağlayıcı roller üstlenmek amacıyla devlete bağlı kurulan silahlı gruplar olarak tanımlanabilir.

Bunlar, doğaları gereği düzenli ordulardan daha esnek olduklarından, kısa süre içinde harekete geçirilebilen ve çoğunlukla iç tehditlerle mücadeleye odaklanan yapılardır. Devletin sürekli ve kalıcı iç tehdit değerlendirmelerinin dışında bir rejimin veya liderin güvenliğini sağlamak ya da algıladığı tehdidi bertaraf etmek için de kurulurlar. Bunlar zaman zaman bir aşiret, kabile, etnik grup ya da dini/mezhepsel kimliğin çerçevesinde de örgütlenebilirler. Örneğin, Irak’ta Saddam Hüseyin zamanında kurulan *Özel Cumhuriyet Muhafızları* ya da *Saddam’ın Fedailer*i gibi yapılar bu tür yapılanmalardır. Toplumun farklı katman ve bileşenlerinden oluşan, kapsayıcı ve detaylı olarak tanımlanmış, doktrin, teşkilat, talimname gibi vazgeçilmez nirengi noktaları olan düzenli orduların aksine yardımcı güçler belli amaç için hızlıca kurulup yine hızla dağıtılabilirler.

Her ne kadar bu tür yardımcı güçlerin ortaya çıkma nedeni, düzenli orduların gayri nizami yöntemler kullanan iç ya da dış düşmanlara karşı yetersiz kalması olsa da, yardımcı güçler zamanla ya tehdidin değişmesi ya da kullanışlı bir araç haline gelmeleri nedeniyle bu işlevlerini aşan güvenlik yapılanmalarına dönüşme eğiliminde olurlar. Böylece, iç savaş ya da çatışma gibi acil güvenlik tedbirleri başta olmak üzere rejimin ya da hakim grubun varlığını ve iktidarını koruma eğilimine giren yapılara dönüşebilirler. Yardımcı askeri güçler iki temel biçimde örgütlenebilirler: Para-militer Güçler (PMG) ve Hükümet Yanlısı Milisler (HYM).

PMG, merkezi hükümet tarafından düzenli ordunun bazı durumlarda yerini almak ve bazı görevleri üstlenmek üzere eğitilen ve örgütlenen askeri birimlerdir. Bunlar çoğunlukla bir kısım özel iç güvenlik sorunlarını çözmek üzere profesyonelleşirler. Örneğin Fransa’da *Gendarmerie* (jandarma) birimleri terörle mücadele, rehine kurtarma ve ayaklanmaları bastırma görevlerine yönelik silah ve malzeme ile donatılmışlardır. Fransa’nın yanı sıra İsrail’de *Sınır Polisi*, Kolombiya’da *Birleşik Öz Savunma Güçleri*, İtalya’da *Carabinieri* ve Venezuela’da *Ulusal Muhafızlar* PMG’ye örnek gösterilebilir. Bunlar normalde ordunun sahip olduklarıyla kıyaslandığında daha hafif silah ve savaş araç gereçleriyle donanırlar. Fakat ‘özel görev’in rejimi korumaya dönüştüğü bazı Afrika ülkelerinde PMG’lerin en az ordu kadar iyi silahlandıkları da görülmektedir.

HYM ise gayri resmi ya da yarı resmi olarak hükümet/devlet ile idari bir bağı olan, ancak devletin nizami güvenlik aygıtının dışında örgütlenen silahlı

PMG, merkezi

hükümet

tarafından

düzenli ordunun

bazı durumlarda

yerini almak ve

bazı görevleri

üstlenmek üzere

eğitilen ve

örgütlenen

askeri

birimlerdir.

gruplardır. Çoğu kez hükümetler bu tür grupları tam olarak kontrol edemezler. HYM'ler hakkında oluşturulan ve 1981-2007 yılları arasını kapsayan bir veri tabanı çalışmasında (Carey, Mitchell, Lowe, 2012, s. 250) dünya genelinde 88 ülkede faaliyet gösteren 332 HYM olduğu tespit edilmiştir. Arap isyanlarını takiben Ortadoğu'da ortaya çıkan yeni örneklerle bu sayının daha da arttığı söylenebilir. Akademik olarak kabul gören bu veri tabanında ele alınan örnekler belirlenirken HYM'lere dair 4 kriter belirlenmiştir. Buna göre, bir silahlı grubun HYM olarak kabul edilmesi için a) Hükümet yanlısı olması veya ulusal ya da ulus-altı düzeyde hükümet tarafından desteklenmesi; b) Düzenli güvenlik güçlerinin bir parçası olarak tanımlanmaması; c) Silahlı olması ve d) Belirli bir düzeyde örgütlenmeye sahip olması gereklidir (Carey, Mitchell, Lowe, 2012, s.250.)

Bu kriterler çerçevesinde HYM ile hükümetler arasındaki ilişki bilgi paylaşımı, finansman, eğitim, teçhizat yardımı veya operasyon desteği gibi boyutlara sahip olabilir. Yani, HYM'ler hükümetlerden sadece örgütlenme evresinde değil, sonrasında da destek görmeye devam edebilirler. Fakat, HYM'lerin devletlerin düzenli güvenlik güçlerinin, örneğin ordu, parçası olmaması gerekir. Bununla birlikte HYM'ler düzenli ordu ile birlikte operasyonlara katılabilecekleri gibi, devletin resmi güvenlik güçlerinin gayri resmi ya da gizli biçimde HYM üyesi olabildiği durumlara da rastlanmaktadır. Özellikle Afrika ve Latin Amerika'daki bazı örneklerde karşılaşılan 'ölüm mangaları' buna örnektir. Üçüncü kriter olan silahlı grup olmasında ise illa ateşli silahlar aranmaz. Bazı örneklerde grupların sopalar, demir çubuklar veya palalarla şiddet uygulandığı görülmektedir. Son olarak grubun belirgin bir lideri olması, coğrafi, dini veya etnik veya siyasi bir temele dayanması ve bu çerçevede bir örgütlenmesi olması gereklidir. Anlık gelişen ve hemen dağılan kalabalıklar ya da kısa süreli gruplar bu çerçevede incelenmez.

Genellikle karıştırılan ve birbirinin yerine kullanılan PMG ile HYM arasındaki farklar ise şöyle sıralanabilir: Aradaki en temel fark, devlet ile kurdukları eklemleme biçiminden kaynaklanmaktadır. PMG, onları kurmakla görevlendirilmiş resmi görevliler tarafından kurulur. Orduların komuta kontrol zincirinin dışında yer almalarına rağmen, hükümet/rejimle açık ve resmi bağları vardır. Buna karşılık HYM, bir duruma ya da ihtiyaca karşılık olarak kendiliğinden örgütlenir ve kendi yapılarını kendileri kurarlar.

PMG'ler çoğunlukla mevcut ve resmi silahlı kuvvetleri dengelemek veya onların yerini almak üzere hareket ederler. Bu nedenle gayri nizami faaliyetlerinin dışında düzenli ordunun işlevlerini de görürler. Buna karşılık HYM'ler daha ziyade gayri nizami harp faaliyetlerine odaklanırken düzenli ordunun görevlerini üstlenmezler.

HYM ise gayri resmi ya da yarı resmi olarak hükümet/devlet ile idari bir bağı olan, ancak devletin nizami güvenlik aygıtının dışında örgütlenen silahlı gruplardır.

Hükümetlerin PMG'ler üzerindeki gücü ve kontrolü, idari bağları nedeniyle çok daha fazla iken, HYM'ler gayri resmi statüleri nedeniyle hükümetten bağımsız hareket edebilme ve onun tamamen güdümünde olmama imkânına sahiptirler.

Özel Askeri ve Güvenlik Şirketleri

2008 yılında yapılan bir toplantıyla *Özel Askeri Şirketler* (ÖAŞ) ile *Özel Güvenlik Şirketler'in* (ÖGŞ) statülerini belirlenmek için hazırlanan Montreux Belgesi'nde (2008) ÖAGŞ'nin ne olduğuna dair ayrıntılı bir tanımlama yapılmaya çalışılmışsa da, halen bir ÖAŞ ya da ÖGŞ'nin ne olduğuna dair herkesin kabul ettiği bir tanım yoktur. Günümüzde pek çok şirket her iki işlevi de yerine getirdiğinden genel olarak Özel Askeri ve Güvenlik Şirketleri (ÖAGŞ) olarak adlandırılmaktadırlar.

ÖAGŞ, savaş ya da çatışma bölgelerinde muharebe operasyonları, stratejik planlama, istihbarat toplanması, operasyonel ve lojistik destek ile eğitim gibi konularda faaliyet gösteren işletmelerdir. ÖAGŞ, HYM ve PMG'den farklı olarak kuruldukları ülkelere ticari şirketler olarak kayıtlı örgütlenmelerdir. Bu nedenle herhangi bir politik tercihten ziyade kar güdüsüyle hareket ederler. Bugün dünyada irili ufaklı 200 civarında uluslararası faaliyet gösteren ÖAŞ ve ÖGŞ olduğu bilinmektedir. Sayıları hızla artan bu şirketlere genellikle kendi ülkesi sınırları içinde faaliyet gösteren ve yerel güvenlik sağlayan işletmeler dahil edilmemektedir. Sektörün yapısı gereği bir çok ÖAŞ, ÖGŞ olarak da faaliyet göstermektedir. Fakat, ÖAGŞ'nin verdiği hizmetler ne paralı askerlikle ne de ülke içindeki koruma hizmetleri ile sınırlı değildir.

Bu şirketlerin müşterileri devletler, uluslararası örgütler, sivil toplum kuruluşları, çokuluslu şirketler ya da bireyler olabilmektedir. Gittikçe artan sayıda devletin bu şirketlerden 'hizmet alımı'na gittiği de görülmektedir. Bazı örneklerde devletlerin bu tür bir ilişkiye girmesinin nedeni ordularının yeterli insan gücü, uzmanlık, tecrübe, organizasyon ve diğer teknik özelliklere ulaşmamış olmasıdır. Daha basit bir tabirle, zayıf bir orduya ve güçlü bir iç düşmana sahip rejimlerin gittikçe artan şekillerde bu şirketlerin 'müşterisi' haline geldikleri görülmektedir. Öte yandan, bu şirketlerin en büyük müşterisi aynı zamanda dünyanın en gelişmiş ve büyük ordusuna sahip olan ABD'dir. ABD'nin bu şirketlerden hizmet alması daha çok maliyetleri düşürme, siyasi risklerden kaçınma ve muharebe dışı hizmetleri dış kaynaktan temin ederek çatışma sahasına odaklanma şeklinde özetlenebilir.

ÖAGŞ'nin ilk belirgin örnekleri Soğuk Savaş'ın ikinci yarısında İngiliz kökenli eski subaylar tarafından kurulmuştur. *Watchguard International* ve *Control Risk Group* bu anlamda ilk örnekler arasında sayılabilir. Fakat, görelili

Zayıf ordu ve güçlü iç düşmana sahip rejimler artan şekillerde bu şirketlerin 'müşterisi' haline gelmektedirler. Yine de, bu şirketlerin en büyük müşterisi aynı zamanda dünyanın en gelişmiş ve büyük ordusuna sahip olan ABD'dir.

olarak kısıtlı bir alanda faaliyet gösteren ve günümüzdeki örnekleri ile karşılaştırıldığında küçük ölçekli sayılabilecek bu şirketler, zamanla yerlerini daha büyük yapılanmalara kaptırmışlardır.

Bu bağlamda ilk göze çarpan örnek 1981'de *Defense Services Limited* adı ile kurulan ve 1997'de adını *ArmorGroup* olarak değiştirdikten sonra Avrupa, Latin Amerika ve Ortadoğu'da 23 ülkede faaliyet gösteren şirkettir. Her ne kadar ÖAGŞ başta ABD olmak üzere Kanada, Fransa, İsrail, İngiltere, Rusya, Avusturalya gibi ülkelerde kurulmuşlarsa da, halen bu sektörün en büyük aktörleri ABD menşei çokuluslu şirkettir. Körfez Savaşı'ndan itibaren ABD tarafından daha yoğun olarak kullanılmaya başlanan bu şirketler, ABD tarafından Haiti, Bosna Hersek, Afganistan, Irak, Suudi Arabistan ve Kolombiya gibi ülkelerde koruma, eğitim ve çeşitli askeri operasyonların yürütülmesinde kullanılmıştır. Fakat, bu şirketlerin faaliyetleri kısa süre içinde sorgulanmaya başlamış, uluslararası hukuk karşısındaki konumlarından kaçakçılığa karışmalarına, yoğun insan hakları ihlallerinden ülkelerin içişlerine doğrudan müdahaleye kadar farklı sorunlar nedeniyle yoğun eleştiriler almışlardır.

Özellikle Güney Afrika kökenli *Executive Outcomes* and İngiliz *British Sandline International* Sierra Leone'de 1990'ların ortalarında gerçekleşen çatışmalarda oynadıkları rol ve yine aynı İngiliz şirketin bir kolunun Papua Yeni Gine'de isyan bastırmak amacıyla kullanılması bu şirketlerin müşterileri için hangi işlevlere sahip olabileceğine dair şüpheler oluşturmuştur. Afrika'da 1990'lar boyunca Angola, Sierra Leone ve hatta Güney Afrika'da bu şirketlerin faaliyetleri için kullanılan "Bir çek yaz ve savaşı bitir" ifadesi ÖAGŞ'nin önem ve rolünü anlatan popüler yaklaşıma işaret eder. Fakat, bu örneklerin hiçbirisi ABD merkezli *Blackwater* şirketinin Irak'ta yaptığı insan hakları ihlallerinin neden olduğu kötü üne erişememiştir. ABD'nin Irak'ı işgalinden sonra bu ülkede sayıları on binleri aşan ÖAGŞ personeli kullandığı görülmüştür. Bu şirketler ABD yönetimince milyarlarca dolar karşılığında büyükelçilik ya da konsoloslukların korunmasından cezaevlerinde özel sorguların yürütülmesine, mayın temizleme faaliyetlerinden özel operasyonlara kadar pek çok alanda kullanılmıştır.

Dünyanın en büyük 30 ÖGŞ, aralarında 14'ü ABD, 7'si İngiltere olmak üzere İsrail, Peru, İspanya, İsveç, Fransa'nın da bulunduğu 9 farklı ülkeye dağılmış durumdadır. Bunlardan bugün için en bilinenleri *ACADEMI*, *Triple Canopy*, *Control Risks*, *CACI International*, *Defion Internacional*, *GK Sierra*, *AEGIS Defence Services*, *DYNCORP* olan bu şirketlerin güvenlik literatüründeki yeri halen tartışmalı olsa da önemlerinin gittikçe arttığı kabul edilmektedir.

KAYNAKÇA

Bilgiç, Ali (2011). “Güvenlik İkilemi’ni Yeniden Düşünmek: Güvenlik Çalışmalarında Yeni Bir Perspektif”, *Uluslararası İlişkiler*, Cilt 8, Sayı 29, ss. 123-142.

Booth, Ken ve Nicholas J. Wheeler (2008). *The Security Dilemma: Fear, Cooperation, and Trust in World Politics*. Hampshire: Palgrave & Macmillan.

Butterfield, Herbert (1951). *History and Human Relations*. Londra: Collins.

Herz, John H. (1951). *Political Realism and Political Idealism: A Study in Theories and Realities*. Chicago: Chicago University Press.

EK OKUMA

Diez, Thomas, Ingvild Bode ve Aleksandra Fernandes Da Costa (2011). “Security Dilemma”, *Key Concepts in International Relations*, Londra: Sage, ss. 204-208.

Herz, John H. (2003). “The Security Dilemma in International Relations: Background and Present Problems”, *International Relations*, Cilt 17, No. 4, ss. 411-416.

İNTERNET

Winkworth, Adam (2012). “Is the Security Dilemma Still Relevant in International Relations?”, <https://www.e-ir.info/2012/12/21/is-the-security-dilemma-still-relevant-in-international-relations/>.

Uluslararası İlişkiler Konseyi (UİK) Derneği, Türkiye’de uluslararası ilişkiler çalışmalarının gelişimine katkıda bulunmak, ilgili alanlarda çalışanları bir araya getirmek ve çalışmalarını desteklemek amacıyla bir grup akademisyen, medya çalışanı ve dışişleri mensubu tarafından 2004 yılında tarihinde kurulmuştur. 2010 yılından beri *International Studies Association* (ISA) ortak kuruluşu ve 2016’dan beri de *Balkan Political Science Association* (BPSA) üyesi olan UİK, iki yılda bir düzenlediği *Uluslararası İlişkiler Çalışmaları ve Eğitimi Kongresi* ile *Güvenlik Akademisi* ve *Dış Politika Akademisi* eğitim programlarını gerçekleştirmektedir. Uluslararası İlişkiler disiplininin Türkiye’deki gelişimine katkı yapmış öğretim üyelerine yönelik *Ustalara Saygı Ödülü* ile genç akademisyenlere yönelik *Teşvik Ödülü* veren UİK, başta *Uluslararası İlişkiler* dergisi ile *Güvenlik Çalışmaları* serisi olmak üzere kapsamlı bir yayım programı ile *Güvenlik Portalı* (GP), *Türkiye Barışı Koruma Veri Tabanı* (TÜBAKOV), *Kavram Avcıları* ve *Black Sea Young Reformers Fellowship* (BSYRF) projelerini hayata geçirmiştir.

UİK hakkında daha fazla bilgi almak için, lütfen [web sayfasını](https://www.uik.org.tr) (https://www.uik.org.tr) ziyaret ediniz.

© UİK 2019

Bu çalışmanın telif hakları Uluslararası İlişkiler Konseyi (UİK)’e ait olup, 5846 Sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu uyarınca kaynak gösterilerek kısmen yapılacak makul alıntılar dışında, hiçbir şekilde önceden izin alınmaksızın kullanılamaz, yeniden yayımlanamaz. Bu çalışmada yer alan değerlendirmeler yazarına aittir; UİK’in kurumsal görüşünü yansıtmamaktadır.

Güvenlik Yazıları, NATO Kamu Diplomasisi Birimi tarafından desteklenmektedir.

Security Papers are supported by the NATO Public Diplomacy Division.